

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Загадкові світи старої обсерваторії

Пригоди у Геймленді

Після того, як Оленка і Влад знайшли в старій обсерваторії дивовижне Крісло Переміщення, вони здійснили шість мандрівок до незнайомих світів, що, як виявилось, існують десь поруч із нашим, знайомим і звичним світом. Варто було лише сісти в той фотелик і повернути таємничу Ручку Переміщення, як за мить діти опинялися поза Землею і поринали в незвичайні, часом небезпечні пригоди. І лише кмітливість, знання і витримка допомагали Оленці та Владу повертатися до свого рідного світу – де жили вони, їхні батьки, друзі й, зрештою, дивакуватий професор Філ.

До речі, поважний науковець Філ надзвичайно пишався тим, що має карликового динозаврика трицератопса, якого Влад і Оленка якось привезли йому з химерного світу під назвою Юке-амоа. Філ доглядав за маленькою тваринкою, годував динозавра смачними фруктами і стверджував, що трицератопс підріс на чотири міліметри!

Діти знали, що зараз професор працює над тим, як поліпшити роботу Крісла і Ручки й досягти абсолютно точного переміщення людей саме в ті світи, які вони самі вибирають. Адже бувало, що Оленка і Влад пересувалися невідомо куди або ж не потрапляли додому, коли того бажали. Відтак Філ намагався зробити таємничі пристрої обсерваторії безвідмовно надійними. До того ж, він складав список усіх позаземних світів, відомих йому, Оленці, Владові та науковцям різних країн.

А щоб робота просувалася швидше і працювати професорові було веселіше, Філ запросив у гості, до обсерваторії, добро-

го знайомого з Мексики – вченого Мігеля. Цей науковець довів, як відомо, що цілком можливо створити двигун, який викривляє простір. Називається він ворп-двигун, або просто ворп. І саме завдяки такому викривленню люди можуть доволі швидко потрапити на інші планети, не витрачаючи часу на міжзоряні перельоти. Або проникнути до паралельних світів, що й відбувалося в нашій обсерваторії. Але Мігель обіцяв цього разу привезти обладнання для нового, вдосконаленого ворп-двигуна. З ним подорожі до інших світів стали б просто приємністю, а не ризиком.

Отже, не було нічого дивного в тому, що Влад і Оленка застали в обсерваторії двох учених. Діти зазирали до споглядальні не випадково – вони давненько не заходили до неї. А як їм хотілося здійснити знову приємну й цікаву мандрівку – годі й казати!

– Доброго дня! – привіталася першою Оленка, коли зайшла до обсерваторії.

– Вітаю вас! – додав Влад.

– О! – зрадів Мігель. – Буенос діас, амігос!

– Мій колега каже вам: «Доброго дня, друзі!» – усміхнувся Філ. – Я багато розповідав Мігелю про вас. А ви, гадаю, пересвідчитесь, який він розумний і добрий чоловік.

Невдовзі з'ясувалося, що Мігель чудово знає англійську мову. Відтак усі могли спілкуватися вільно.

Мігель розповів про вдосконалений ворп-двигун з потужними магнітними полями, про зміни, внесені ним разом із професором Філом у конструкцію Крісла. Відтепер подорожі до паралельних

світів можна було точно планувати. Філ радісно потирав руки. Навіть його вічний нежить вгамувався, і професор перестав чхати.

– Чи не можна було б нам із Владом здійснити мандрівку до якогось цікавого світу? – не витримала Оленка. – До світу, в якому можна просто гратися, відпочити від уроків і на хвилю забути про всі турботи?

– Справді, якщо тепер подорожі можна «замовляти» і напевно знати, де саме ми опинимося, то... Так хочеться чогось незвичайного!

– Авжеж, – розсміявся Мігель. – Я вас чудово розумію! Коли я був такий, як ви, то теж тікав з дому, аби зблизька подивитися на загадкові піраміди індіанців. Тих споруд багато в нашій країні!

– То, може, відправити Оленку й Влада до Геймленду? – хитро примружився Філ. – Гадаю, саме там діти зможуть побавитися досхочу!

– Чом би й ні? – замислився Мігель. – Геймленд, мабуть, найкращий куточок з усіх світів Комп'ютертса!

Оленка від радості почала підстрибувати на місці, а Влад замріявся, уявляючи, які дива очікують на них у світі з багатообіцяючою назвою Геймленд.

І ось уже діти вместилися в знайомому кріслі. Мігель пояснив, що в цьому разі вимагається абсолютна точність: сім із чвертю обертів мідної Ручки і встановлення її навпроти позначки MON.

– Усе зрозуміло? – перепитав професор. – Чи, може, щось іще слід пояснити?

– Зрозуміло! – в один голос сказали діти.

– Тоді повертайте Ручку! – урочисто мовив Мігель.

Рожевий туман поволі розвіявся. Влад і Оленка зачудовано роздивлялися довкола. Дітям здалося, що вони опинилися в якомусь дуже дивному супермаркеті – величезному магазині іграшок та ігор. Полиці, заповнені різноманітними м'якими й пластиковими іграшками, конструкторами й залізницями, солдатиками й ляльками, іграшковою зброєю та спортивним обладнанням – м'ячами, ключками тощо, губилися десь у вишині. Проходи між цими нескінченними полицями нагадували вулиці. На цих вулицях стояли великі й малі автомобілі, екскаватори, пожежні машини, авта для перегонів, поліцейські фургони... Очі просто розбігалися, не маючи змоги зупинитися на чомусь одному – всі іграшки сяяли, були нові й просто закликали негайно побавитися із будь-якою з них.

Влад вигукнув: «Оле, оле-оле-оле!», підкинув футбольного м'яча й почав вести його широким проходом, ухиляючись від уявних суперників.

Оленка тим часом перебирала ляльки. Всі вони були дуже гарні. До кожної можна було дібрати різні сукні, цілі будинки з начинням, автомобілі...

Влад копнув м'яча надто сильно, і той, як здалося хлопчикові, зник у темній смузі в стіні. Влад підійшов ближче, придивився й збагнув, що «тінь» насправді є доволі широким входом до якогось приміщення. Влад вдивлявся в темряву, але побачити нічого не міг – така густа і непроглядна вона була. Але хлопця вже, як кажуть, «чорти водили» – він страшенно зацікавився: що ж там,

у цій темній кімнаті, залі чи коридорі? Може, тут повно небачених іграшок? Просто треба увімкнути світло, аби все побачити. Влад ступив крок у темряву й почав мацати рукою по стіні, шукаючи вимикача. Нічого не знайшовши, хлопчик ступив ще трохи в глиб цього приміщення... І раптом воно засяяло, засвітилося, справді ожило. Перед здивованим Владом якимось дивним чином розгортався, вибудовувався, немов із пазлів, краєвид. Під теплим літнім сонцем до обрію стелилася горбиста рівнина. Де-не-де зблискували озера, шемрала листям гаї, а вдалині, між низькими й високими берегами, вилася велика ріка.

– Яка краса! – вигукнула Оленка за спиною Влада. – Це вихід до якогось дуже гарного світу!

– Ой! Ти мене налякала! – озирнувся Влад. – Так, тут, здається, можна побачити щось незвичайне. Ходімо?

– Справді! – відгукнулася Оленка. – Цікаво, що там далі, за пагорбами? Може, і в річці можна скупатися?

– Було б незле! – зрадів Влад.

Діти ступили крок, другий, а краєвид перед ними наче побрижився і трохи змінився – роздався навсібіч, став ще більш яскравим. Кожен крок дітей викликав дивним чином зміни довкола. Власне, нічого докорінно не змінювалося, але якийсь кущ то зникав і з'являвся знову, або ж птах, якого щойно не було, раптом починав ширяти просто над головами дітей.

На обрії несподівано виникли рухливі темні крапки. Вони збільшувалися, наближались, й невдовзі стало зрозуміло, що то вершники. Влад і Оленка, мов зачудовані, йшли назустріч неві-

домим людям на конях. Незабаром ті вже наблизилися настільки, що їх можна було добре роздивитися. Влад здивовано мружив очі: адже до них чвалом наближалися справжнісінькі козаки!

– Товариство, стій! – вигукнув перший, молодий козак, коли озброєні вершники наблизилися до дітей. Далі козак уже звернувся до Влада й Оленки. – Добридень, малеча! Ви хто і звідки тут, серед степу? Чи не замалі ще Диким Полем шастати?

– Добридень, – відказала Оленка.

– Не такі ми й малі! – трохи образився Влад.

– Ха! – усміхнувся козак. – Не малі, не малі... Може, ви від бусурманських ловів ховаєтеся? Як вас звати?

– Оленка! – відгукнулася дівчинка.

– Влад! – сказав хлопчик.

– Влад – то Владислав? – перепитав козак.

– Так... – відповів Влад.

– А якої ж ти віри будеш, хлопче? – глянув у вічі мандрівникові козак.

– Православної! – вигукнула першою Оленка.

– Я ж не тебе питаю, Оленко, – насупився козак. – А прокажи нам, Владе, молитву найпершу – «Отче наш».

Влад трохи здивувався, але згадав, що козаки приймали до свого кола лише тих, хто присягався землю рідну боронити від ворогів, у Бога вірував і «Отче наш» знав.

– Петре! – звернувся до молодого козака старший за нього, поважний козак, що був на чалому коні. – Не чіпай дітей! Чи не бачиш, які вони зморені? Мабуть, від татарви втекли...

